

Toda, česar se človek posebno veseli, je rado polno grenjav.

Tudi tu je bilo.

Kaj pak, kdo bo pa gledal v takem veselju pod noge; saj tudi ptiček, žvrgoleč v vejevju, ne gleda pod noge. In tudi Bogdan ni. Zato ga je pa goljufalo. Samo ena stopnjica je bila odveč. Pal je, kakor je bil dolg in širok, in zrnje se je razsulo po pesku.

„Zdaj pa imaš!“ zašepeče Milka.

„Kje pa si?“ ga odblizgo ogleduje Malka z očitim izrazom škodoželjnosti na sicer nedolžnem obrazku. Pa če zvé papá!

To so skrivali, in Urška jim je pomagala. Gumbe, ki so odleteli, je prišila; obleko skrbno osnažila; semtertja je bilo treba tudi parkrat ubosti s šivanko, toda dlani in kolen pa dobra Urška le ni mogla popolno popraviti. Nekaj priž je le ostalo.

Zrnje so pobrali golobčki. Kar ga je pa ostalo v papirju, ga pa tudi niso nesli v ptičjo hišico. Pa saj je bila težava priti še nazaj v kuhinjo s pobitim Bogdanom. Nikamor se ni spustil na noge, ako so ga videli oče ali stric, in vse bi bilo ostalo tajno, da ni bilo Milke. Pa ta jeziček drobnj vse izklepeče.

No, tudi potem ni bilo sile.

„Boš pa še drugič brez glave letal okrog!“ To in en pogled očetov — pa je bilo opravljeno. Bogdan je pa še teden dni ogledaval in celil dlani in kolena. Šele potem je bilo zanj opravljeno.

Ferdinand Gregorec.

Veseli kosci.

Kose jeklene čez rame,
Hajdi na zeleno plan!
Glej, za gorami že svita
Novi se dan ...

Juhu-hu — radosti polno
Vriska nam mlado srcé,
Z nami se tiho raduje
Rosno poljé.

Zdravo, veselo nam jutro,
Zdrava, ti zelena plan!
Kose, le krepko žvižgajte
Preko poljan!

Cvetke, nagnite glavice,
Smrt prihitela je v vas:
Zadnje slovo vam zvonijo
Kose na glas ...

Toda nam koscem veselim,
Kaj so cvetice nam mar?
Srca zdaj mlada ogreva
Solnčni nam žar.

Le zavriskajmo veselo,
Pesmi zapojmo lepé!
Radostno v prsih nam bije
Mlado srcé ...

Zvonimir.

